

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 627/2024-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Helenou Čerešňovou, Horné predmestie 16, Svätý Jur, proti uzneseniam Okresného súdu Banská Bystrica v konaní sp. zn. 5Ek/1104/2021 z 29. februára 2024 a 26. augusta 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. októbra 2024 domáha vyslovenia porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podnikat' a získať odmenu za prácu podľa čl. 35 ods. 1 ústavy a podľa čl. 26 ods. 1 a 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami vyššieho súdneho úradníka a sudcu okresného súdu, ktorými bolo v exekučnom konaní vyhovené námietkam oprávneného.

II.

2. Sťažovateľ ako súdny exekútor počas exekúcie od povinného vymohol 53,06 eur, z ktorých si na svoje trovy podľa § 60 ods. 1 Exekučného poriadku ponechal 12,74 eur. Na majetok povinného bol vyhlásený konkurz. Na to sťažovateľ upovedomením o zastavení exekúcie oprávneného vyzval na náhradu hotových výdavkov 72 eur, ktorých výška je paušálne určená v § 22 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 68/2017 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 68/2017 Z. z.“). Proti tomu podal oprávnený námietky, ktorým ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením vyššieho súdneho úradníka z 29. februára 2024 okresný súd vyhovel a sťažovateľovi vrátil výzvu na prepracovanie. Vychádzal z § 198 ods. 2 druhej vety Exekučného poriadku, podľa ktorého ak exekútor pred zastavením exekúcie sčasti

vymohol alebo prijal plnenie na uspokojenie vymáhaného nároku, patria mu aj trovy, ktoré si ponechal v súlade s § 60 Exekučného poriadku, a to v rozsahu, v akom prevyšujú náhradu výdavkov, ktoré znáša oprávnený. Preto od paušálne vyhláškou určenej náhrady 72 eur sa odpočíta 12,74 eur, ktoré si sťažovateľ ponechal z vymoženej čiastky.

3. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť. Poukázal na to, že nárok na odmenu nie je nárokom na náhradu paušálnych výdavkov. Nemožno ich započítavať, keďže nemôže byť zbavený odmeny, pretože exekučnú činnosť vykonáva ako svoje povolanie. Pri zastavení exekúcie mu popri nároku na odmenu vznikol nárok na náhradu paušálnych výdavkov. Okresný súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením sudcu z 26. augusta 2024 sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol. Uviedol, že z ničoho nemožno vyvodit', že by exekútor mal nárok ponechať si od povinného vymoženú odmenu a popritom mať aj nárok na náhradu paušálnych výdavkov od oprávneného. Podľa § 198 ods. 2 Exekučného poriadku sa čiastočne vymožená odmena pri zastavení exekúcie použije na úhradu náhrady výdavkov, ktoré znáša účastník konania, a teda na úhradu náhrady paušálnych výdavkov. Pri zastavení exekúcie je podľa § 198 ods. 2 Exekučného poriadku potrebné použiť pravidlo započítania a z celkového nároku na trovy exekúcie odpočítať čiastku, ktorú si exekútor pred zastavením exekúcie ponechal podľa § 60 ods. 1 Exekučného poriadku.

III.

4. Podľa sťažovateľa je záver okresného súdu nesprávny, nedostatočne odôvodnený a arbitrárny. Namietá nesprávny výklad § 198 ods. 2 druhej vety Exekučného poriadku. Je toho názoru, že súd mu odňal nárok na odmenu, a tak zasiahol do jeho práva podľa čl. 35 ústavy. Podľa sťažovateľa nie je prípustné vykladať § 198 ods. 2 druhú vetu Exekučného poriadku tak, že zastavením exekúcie sa zmení nárok na odmenu na nárok na náhradu paušálnych výdavkov. Takýto výklad je nelogický, v rozpore s účelom zákona a oprávneného zbavuje povinnosti nahradiť paušálne výdavky a exekútora jeho nároku na odmenu. Zároveň sa povinnosť nahradiť paušálne výdavky presúva na povinného, ktorý dovtedy hradil odmenu exekútora. Podľa sťažovateľa okresný súd neodpovedal na zásadnú otázku, na základe akého ustanovenia stráca už raz vzniknutý nárok na odmenu zmenou na náhradu paušálnych výdavkov.

IV.

5. Proti ústavnou sťažnosťou namietanému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka sťažovateľ podal sťažnosť, o ktorej bolo rozhodnuté uznesením sudcu, ktorého právomoc vylučuje právomoc ústavného súdu rozhodovať o uznesení vyššieho súdneho úradníka. Preto bola ústavná sťažnosť v rozsahu proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá.

6. Proti uzneseniu sudcu je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá. Právne závery všeobecných súdov môžu viesť k porušeniu ústavných práv na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie len vtedy, ak sú zjavne mylné. Tak tomu pri namietanom uznesení okresného súdu nie je, pričom nie je dôvod odchyliť sa od záverov ústavného súdu v uznesení č. k. II. ÚS 315/2023-11 zo 14. júna 2023, ktorým bola ako

zjavne neopodstatnená odmietnutá ústavná sťažnosť exekútora, ktorou namietal porušenie ústavných práv na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie obdobným uznesením okresného súdu. Nemožno sa stotožniť s východiskom sťažovateľa, že toto skoršie uznesenie nie je meritórnym a relevantným rozhodnutím o súlade právneho názoru okresného súdu so zákonom a ústavou. Vylúčené je tak porušenie ústavných práv sťažovateľa nielen podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ale aj jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 35 ods. 1 ústavy a čl. 26 ods. 1 a 3 listiny.

7. Okresný súd sa s námietkami sťažovateľa vysporiadal ústavne udržateľným spôsobom, keď zrozumiteľne poukázal na ustanovenia Exekučného poriadku i dôvody, pre ktoré bolo potrebné krátiť náhradu paušálnych výdavkov o čiastku, ktorú si sťažovateľ ponechal podľa § 60 ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorého plnenia prijaté alebo vymožené z majetku povinného sa na úhradu vymáhanej povinnosti použijú v tomto poradí: a) trovy exekútora, a to vrátane prislúchajúcej dane z pridanej hodnoty... K tomu treba poznamenať, že § 60 ods. 1 Exekučného poriadku používa pojem trovy exekútora, ktorými sú podľa § 196 Exekučného poriadku odmena exekútora a náhrady výdavkov, pričom podľa § 198 ods. 1 Exekučného poriadku ak došlo k zastaveniu exekúcie, patrí exekútorovi len náhrada výdavkov. Z týchto ustanovení nemožno rozumne vyvodiť, že exekútorovi pri zastavení exekúcie vzniká nárok na odmenu alebo ním podľa § 60 ods. 1 Exekučného poriadku ponechané čiastky sú jeho odmenou. Práve naopak, zastavením exekúcie exekútorovi vzniká nárok na náhradu výdavkov, ktorých výška je paušálne určená v § 22 ods. 1 vyhlášky č. 68/2017 Z. z. Výklad, podľa ktorého sa čiastky prijaté a vymožené z majetku povinného započítajú do náhrady paušálnych nákladov, tak nemožno vnímať ako zjavne mylný.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. novembra 2024

Robert Šorl
predseda senátu